

A statue of an angel, likely from the Sistine Chapel ceiling, is shown from the waist up, blowing a long trumpet. The angel has curly hair and is wearing a simple tunic. The background is a clear blue sky with some light clouds. The title 'DEȘTEAPTĂ-TE ROMÂNE' is written in large, yellow, outlined letters across the upper part of the image.

DEȘTEAPTĂ-TE ROMÂNE

*„Străjerule, mai este mult din
noapte?”*

*„Vine dimineata și este tot
noapte”.*

Isaia 21:12

Libertatea creștină – cel mai de preț dar de la Dumnezeu

PS Pimen Zainea, Arhiepiscopul
Sucevei și Radauților

Libertatea înseamnă ieșirea din robia păcatului. Libertatea înseamnă viață, viață trăită după voia lui Dumnezeu, care este „sfințirea vieții noastre”.

Adevărata libertate respectă libertatea și drepturile semenilor noștri; adevărata libertate înseamnă viața adevărată, viața omului – chip al lui Dumnezeu; adevărata libertate ne dă puterea de a realiza asemănarea noastră cu Dumnezeu, adică sfințenia vieții.

Să faci numai ce vrea Dumnezeu înseamnă înstrăinarea desăvârșită de poftele păcătoase. Ajuns în această stare ești rob al lui Dumnezeu, adică voința ta este unită cu voința lui Dumnezeu și aceasta îți dă adevărata libertate pentru că ea alege numai binele, numai ce este plăcut lui Dumnezeu.

Robul lui Dumnezeu este omul cu adevărat liber, adică ieșit din robia păcatului.

Dragi cititori

Această publicație este deschisă înaintea tuturor românilor care au o inimă doritoare după Adevăr. Se adresează oamenilor credincioși, indiferent de Biserica din care fac parte, indiferent că fac parte dintr-o Biserică sau nu, se adresează românilor atei, celor curioși, celor nepăsători și celor care au dorința de a se apropia de credința în Domnul Isus dar nu au cunoștință.

Dumnezeu a pus în noi dorința de a-L cunoaște, a pus în noi chiar dorul după veșnicie. Nimeni nu poate să afirme că are cunoștință de tainele lui Dumnezeu, dar putem încerca să ne apropiem de Dumnezeu apropiindu-ne unii de alții, ajutându-ne unii pe alții, iubindu-ne unii pe alții. Hai să comunicăm, să ne întrebăm și să ne învățăm unii pe alții.

desteptaro@gmail.com

Rugă pentru națiune

Petru Dugulescu

Există oare în Carpați
Vreun leac de vindecare?
Căci neamul meu este bolnav,
Și rana lui e mare.

Se cere leac vindecător,
Se cere o minune
Să vindece al meu popor,
Româna națiune.

Există-un doctor priceput
Să-i oblojească rana?
Că-l doare-așa cum n-a durut,
Și-l chinuie satana.

Prin ciuma roșie trecuți
În noua libertate,
Ucidem pruncii nenăscuți,
Mânați de voluptate.

În țara cu guvern corupt,
Parlamentari, miniștri,
Ca din pământ au apărut
Miliardari siniștri.

Ne vrem o țară de creștini
Și-o afirmăm din gură,
Dar de Hristos suntem străini,
La fel și de Scriptură.

În blocuri triste, cenușii,
Bătrânii mor de foame,
Uitați de stat și de copii.
O, fie-Ți milă, Doamne!

Te rog pentru poporul meu,
Pentru al Tău sfânt Nume,
Căci rana lui miroase greu
În țară și în lume.

Ascultă-ne din cerul Tău,
Tămăduiește țara!
Ne mântuiește de cel rău,
Ridică-ne ocara!

Ridică, Doamne,-acest blestem!
Redă-ne bucuria!
Ne-ascultă ruga, fă un semn,
TREZEȘTE ROMÂNIA!

Petru Dugulescu a fost pastor baptist în regimul comunist. A fost apreciat ca fiind un luptător al Revoluției, un erou al libertății și, în decembrie 1989, a rostit împreună cu mulțimea adunată în fața Operei rugăciunea Tatăl Nostru, fiind recunoscut ca un lider spiritual. A obținut premii naționale și internaționale, printre cele mai importante fiind titlul de „Ambasador al Păcii” oferit de *Interreligious and International Peace Council*, laureat cu premiul „*Freedom Fighter Award*” („Luptător pentru libertate”) de *American Freedom Festival*, declarat cetățean de onoare în 4 state americane.

De ce, Doamne?

Păstor Florin Ianovici

Prietene, viața îți va oferi un extemporal dincolo de care să afli cine ești. Să afli ce-i credința ta. Să afli ce-i viața ta cu Dumnezeu. Să afli ce sunt acumulările tale. Să dai socoteala de nădejdea care este în tine. Să îți amintești de încurajarea care i-ai spus-o altcuiva. Deoarece cu ce măsura măsoară, cu acea măsură Dumnezeu îți va măsura și ție. Și asta nu-i o veste rea. Aș vrea ca măsura noastră să fie totdeauna o măsură a bunătății și a îndurării.

Vreau să vă spun, în numele acestui Dumnezeu, că n-o să poți răspunde la examenul vieții cu ceea ce ai adunat. Dacă ceea ce ai adunat este o diplomă, dacă ceea ce ai adunat sunt banii în cont, dacă ceea ce ai adunat nu reprezintă altceva decât niște mărunțișuri ale vieții - încă un etaj la casă - în ziua încercării, cu asta nu vei birui. Căci eu știu pe Cineva care are toată puterea în cer și pe pământ. Știu pe cineva care a zis că cine crede în El, chiar și în mormânt dacă va fi, se va ridica la viață. Și Numele Lui este Isus Hristos. Glorie să-I fie în cer și pe pământ!

M-au întrebat unii oameni: „De ce trebuie să dăm examene în viață? De ce trebuie să dăm seama de credința care este în noi?”

Am ceva să spun tuturor. Nu vă pierdeți cu firea. Nu, nu sunteți mai răi decât alții. Nu sunteți mai neînsemnați decât alții. Nu, Dumnezeul vostru nu v-a uitat. Nu, Tatăl vostru nu e departe de voi. Căci El n-are favoriți. Este un Dumnezeu al dreptății care te iubește și pe tine și pe mine și pe fiecare dintre noi, la fel. Și din nou întrebarea: „Dar, de ce, Doamne, sunt aceste lucruri?” Este un răspuns: Pentru că în viața aceasta, există un adversar numit satana. Când un copil înnebunește și când scrie în ziar că și-a înjunghiat mama cu 35 de lovituri de cuțit, ți se pare un lucru normal? Nu mi se pare un lucru normal. Mi se pare un lucru *drăcesc*.

Pe pământul acesta noi nu suntem singuri. Pe de o parte este Dumnezeul nostru care în fiecare zi ne poartă de grijă. Și pe de altă parte e un vrăjmaș care vrea să ne ia mințile. Un vrăjmaș care vrea să

ne bage cu capul în laț. Un vrăjmaș care vrea să ne ia orice urmă de control asupra vieții noastre.

Și acest vrăjmaș pregătește atâtea și atâtea lovituri. Știți de ce? Pentru că urăște cu desăvârșire prețul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru sufletul tău și al meu. Urăște faptul că tu ești un copil a lui Dumnezeu. Satana urăște faptul că tu ești credincios. Vrea, cu toată puterea întunecimii lui, să-ți distrugă credința și să te transforme în orice, numai copil de Dumnezeu să nu mai fii.

Este o continuă luptă pe pământul acesta și va trebui să dăm socoteala aște credința noastră. Deaceea eu zic, prietene: Ridică-te! Ridică-te în Numele Domnului Isus Hristos! Cere înțelepciune de la Domnul să treci biruitor la examen. Deseori în tot ceea ce se întâmplă în viață este puterea vrășmașului. Câtă vreme Îl cauți pe Dumnezeu și nu te oprești din alergare, continui să vii la El, continui să sper și continui să te rogi, tu nu ești un om înfrânt. Dumnezeu cunoaște neputința ta, știe că poate te-ai oprit din alergare, că ești paralizat de durere și Dumnezeu îți spune: „Cobor la tine ca să te ajut să trecem împreună linia de sosire”.

Te va scoate viața la examen? Neapărat. Știi de ce? Pentru că ai valoare în ochii lui Dumnezeu. Uită-te la Hristos și spune-I: „Doamne, mă judec singur și mărturisesc că nu sunt vrednic de Tine, dar vin la Tine, Te caut pe Tine singurul ce poți să-mi ierți păcatele și să-mi dai viață veșnică”.

Dragii mei,

Credința n-o păstrezi doar când sunt zile bune. Credința este reală și adevărată, atunci când ții la ea în mijlocul problemelor și a suferințelor, când Cerul tace, când ai impresia că Dumnezeu nu există.

Fără credință este cu neputință să-i fim plăcuți lui Dumnezeu. Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El există și că răsplătește pe cel care-L caută.

Păstor Beni Fărăgău

FLOAREA CADAVRULUI

În august 2013, o mare mulțime s-a adunat la Conservatorul din Pittsburgh, Pennsylvania, din America, să fie de față la înflorirea unei plante tropicale cunoscută cu numele de *floarea cadavru*. Pentru că floarea e nativă din Indonezia și înflorește odată la câțiva ani, înflorirea ei e ca un spectacol. Odată înflorită însă, florile ei mari, roșii, frumoase și cu tepi, miros ca și carnea alterată. Din cauza mirosului ei putred, floarea atrage muște și gândaci care caută carne putredă. Dar floarea nu are nectar.

Ca și floarea cadavru, păcatul deține în el promisiuni dar la sfârșit nu oferă nici o răsplată. Adam și Eva au aflat asta pe calea cea mai grea. Edenul a fost minunat până când ei l-au ruinat făcând singurul lucru pe care Dumnezeu le interzisese. Tentați să pună la încercare bunătatea lui Dumnezeu, ei au ignorat atenționarea iubitoare a Lui și și-au pierdut inocența.

Frumusețea dată de Dumnezeu prin pomul cunoștinței binelui și răului a devenit ca o floare cadavru pentru ei. Răsplata pentru neascultarea lor a fost alienarea, durerea, dezolare, munca grea și moartea spirituală.

Păcatul arată îmbietor și poate face pe cineva să se simtă bine, dar nu se poate compara cu minunăția, frumusețea și parfumul căpătat prin încrederea și ascultarea de Dumnezeu, care ne-a creat pentru ca să împărtășim viața și bucuria Lui.

Cu ce ispitite te confrunți azi? Amintește-ți că Dumnezeu a promis că te va ajuta să lupți împotriva ispitelor. Cere-l ca să te ajute să te încrezi în El și vei împărtăși mireasma vieții veșnice.

De Marvin Williams

Traducere de Despina Bulmer, Perth WA

De ce este înțelept să păstrăm familia așa cum este de la început?

Păstor Ilie Bleda

Nu este o noutate să scriem și să spunem că, familia tradițională este sub un atac asiduu și agresiv al lumii și al diavolului. Nu e ceva nou, nu e ceva de uimit pentru noi.

Din punctul de vedere al concepției creștine despre lume și viață, noi știm că „*înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu*” (1Corinteni 3:19) și că, „*cine vrea să ajungă înțelept înaintea lui Dumnezeu, trebuie să se facă nebun în felul veacului acestuia*” (1Corinteni 3:18).

Pentru noi, în cele din urmă, contează cum stau lucrurile înaintea lui Dumnezeu. Și, înaintea lui Dumnezeu, înțelepciunea vis-a-vie de familie este oglindită în familia tradițională, familia formată de un bărbat și o femeie, uniți în legământ înaintea lui Dumnezeu, pentru toată viața lor.

De ce este înțelept să avem, să susținem, să păstrăm și să promovăm familia formată dintr-un bărbat și o femeie? Vă propun câteva rațiuni biblice, normale, sănătoase și frumoase.

1. Familia formată dintre un bărbat și o femeie este în conformitate cu modul în care am fost creați de Dumnezeu.

„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” (Geneza 1:27)

Chipul lui Dumnezeu se reflectă în om prin relația de căsătorie. Dumnezeu a creat omul în vederea acestei relații complementare, de căsătorie între un bărbat și o femeie. Orice abatere de acest standard este o denaturare de la modul în care am fost creați.

2. Familia formată dintre un bărbat și o femeie este sub binecuvântarea specială a lui Dumnezeu.

„Dumnezeu i-a binecuvântat...” (pe bărbat și pe femeie, nu pe bărbat și bărbat...sau femeie și femeie...) (Geneza 1:28).

Binecuvântarea lui Dumnezeu implică mai multe aspecte, dar aici vreau să subliniez doar câteva: plăcerea lui Dumnezeu, protecția lui Dumnezeu, părtășia cu Dumnezeu, purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Familia care vrea binecuvântarea lui Dumnezeu, cu toate aceste componente, trebuie să fie o familie formată dintre un bărbat și o femeie. Orice alt tip de relație între oameni, nu poate fi considerat familie și este sub blestemul, sau mânia lui Dumnezeu (vezi Romani 1:18-29).

3. Familia formată dintre un bărbat și o femeie este relația rânduită de Dumnezeu pentru perpetuarea umanității.

„Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ»” (Geneza 1:28).

Este clar că un bărbat cu un bărbat, sau o femeie cu o femeie, nu pot asigura perpetuarea umanității. Dumnezeu a rânduit ca prin relația de căsătorie între un bărbat și o femeie să se perpetueze viața. În această relație, Dumnezeu a pus capacitatea de procreare. Ce este atât de greu de înțeles?

Viața așa cum a fost creată și rânduită de Dumnezeu se perpetuează prin familia tradițională, așa cum a fost creată de Dumnezeu, prin relația dintre un bărbat și o femeie.

4. Familia formată dintre un bărbat și o femeie este cadrul normal, rânduit de Dumnezeu, pentru creșterea și formarea copiilor, a generației următoare.

„Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 6:6-7).

Înainte de orice, copiii au nevoie de iubire și apoi de învățătură. Ei nu pot fi educați fără a fi iubiți. Și, ce cadru mai bun există, pentru a fi iubiți și instruiți în același timp, decât familia? Familia este locul iubirii necondiționate, unde soțul și soția se iubesc unul pe celălalt și transmit iubirea lor spre copii lor, educându-i și crescându-i în iubire și învățătură. Dragii mei, orice om care gândește normal, sănătos, știe că nicăieri nu-i mai frumos pe lume, decât într-o familie normală, formată dintre un bărbat și o femeie și apoi din copii cu care Dumnezeu binecuvântează familia.

Este înțelept, este normal, este sănătos și frumos ca familia să rămână așa cum a instituit-o Dumnezeu. Să ne rugăm pentru aceasta, să susținem și să promovăm familia așa cum a creat-o Dumnezeu!

Doamne ajută, Domne dă izbândă!

damianion.wordpress.com

Anii noștri ani

Petre Dugulescu

Anii noștri, ani puțini,
Cum se duc de iute!
Și pe loc de-ai vrea să-i ții –
Tot îți vor scăpa din mâini,
Că-s făcuți din săptămâni,
Zile și minute.

Anii noștri de necaz,
Cum își sapă cale!
Lăsând cute pe obraz,
Jug ce-apasă pe grumaz,
Ce-ai fost ieri, nu mai ești azi!
Mergi cu ei la vale...

Anii noștri de dureri
Și de pribegie,
Aparțin acum lui ieri,
Nu poți vama să le ceri,
I-ai parcurs spre nicăieri
Sau spre veșnicie!

Anii noștri, șaptezeci
Sau ceva mai bine...
Nu poți limita s-o treci,
Dar așa cum îi petreci
Ți-or aduce pentru veci
Slavă, sau rușine.

Anii noștri zburători
Unul câte unul
Precum cârdul de cocori,
Sau ca stol răzleț de ciori,
Ani trecuți și viitori,
Își urmează drumul.

Anii noștri luptători,
Ne-au lăsat un nume
De eroi sau dezertori,
Credincioși sau trădători,
Tu te-ntreabă uneori,
Cum ți se mai spune?

Anii noștri trecători,
Ani de pregătire,
Din ai tinereții zori
Te anunță c-ai să mori...
C-ai să urci, sau să cobori
Către nemurie.

Anii noștri, ani de dor
Și de așteptare
Din al nopții foișor,
Ca străjerul veghetor,
Ne-ntrebăm în viitor:
– „Cât mai este oare?”

INTERVIU cu Nelu Șandor

Reporter:

Nelu Șandor, până la 24 de ani ți-ai trăit viața din plin, dar n-ai găsit fericire, nici bucurie și nici împlinire. La un moment dat a intervenit Cineva, care avea un plan cu viața ta și ți-a schimbat viața. Vrei să ne spui cum s-a întâmplat acest lucru?

Nelu Șandor:

Discotecile mele se prelungeau uneori până luni dimineața. Părinții mă găseau în pat mereu cu altă și altă prietenă. La distracții eram plin de viață, dansam și spuneam glume murdare.

În tumultul vieții aceleia de tânăr, nu puteam să fiu atent și sensibil la vocea lui Dumnezeu. Nu mai puteam să mă opresc, cu toate că Dumnezeu îmi vorbea și ceva în mine spunea: „Oprește-te!”. Eram pe o pantă, pe un tobogan al desfrânării și al plăcerilor, și nu mă mai puteam opri.

Până într-o zi, când m-am trezit pe patul Spitalului Județean, la Terapie Intensivă. M-am trezit după trei zile de comă! Nu știam unde sunt și de ce sunt acolo. Eram în perfuzii – avusesem un accident grav.

Atunci mi-am pus prima dată întrebarea: „Dacă aș fi murit, unde m-aș fi dus? Ce s-ar fi întâmplat cu mine?”. Mi-am amintit că am răsfoit Biblia când eram copil și am citit prin Apocalipsa despre sfârșitul lumii. M-am înfiorat, gândindu-mă: „Ce va fi când va fi sfârșitul lumii și va veni pedeapsa pentru fiecare?”. Atunci mi-am dat seama că Dumnezeu S-a îndurat de mine, altfel n-aș fi scăpat. Dar tot nu m-am întors la El.

Apoi am aflat că sunt bolnav de tuberculoză și de hepatita B, probabil de la multele mele aventuri...

Eram zdrobit. Moral eram la pământ. Eram plin de datorii. Prietenii spuneau: „Tu ești vinovat, descurcă-te!”.

Atunci am recunoscut și am spus: „Doamne, sunt un nimeni!”. Și Dumnezeu a început să mă ridice.

Într-o zi am văzut niște tineri pe stradă, care prezentau o piesă de teatru despre răstignirea Domnului Isus și despre planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru oameni. Ei mi-au spus: „Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu. El a venit și a murit pentru noi, ca să fim iertați de păcate. Vrei ca de astăzi să fii și tu fiu al lui Dumnezeu, să vină în inima ta și să fii mântuit? La sfârșitul vieții tale să fii în Cer cu El?”. Am fost puțin mirat, dar am răspuns: „Da, vreau!”.

Ei au continuat: „Atunci haide să ne rugăm!”. Am întrebat: „Cum, numai atât? O simplă rugăciune?” Eu eram obișnuit cu tot felul de formule complicate, rugăciuni speciale, mătăanii, fapte bune.

Am spus: „Eu sunt un om rău. La Dumnezeu trebuie să ai fapte bune. Eu fac fapte rele și păcate. Dar nu mă costă nimic să mă rog!” și m-am rugat astfel: „Doamne, Te rog să vii Tu în inima mea. Știu că am păcătuit, iar prin păcatele mele și eu am fost acolo când Tu ai fost răstignit, și eu Ți-am bătut cuie în mâini. Știu că viața mea nu este după cum dorești Tu, dar Te rog să-mi schimbi Tu viața!”. Am fost sincer în rugăciunea aceea. Setea mea după acel Cineva, pe care nu-L cunoșteam, a fost potolită, iar Isus Cristos a venit în inima mea și a început să mă schimbe.

Reporter:

Cum s-a schimbat viața ta după întâlnirea cu Isus?

Nelu Șandor:

Eram în Grecia la muncă și acolo am făcut legământ cu Dumnezeu prin botezul în apă. De atunci trăiesc cu El. Cunoscând Cuvântul Lui, am început să fiu tot mai sigur de promisiunile Lui. El Și-a ținut promisiunile față de mine.

Umblam pe străzile din Atena cu Dumnezeu. Eram cu gândul la veșnicie. Eram plin de bucurie că Dumnezeu mi-a schimbat viața.

Înainte îmi plăcea și era o desfătare pentru mine să folosesc cuvinte din jargonul străzii, cuvinte porcoase. În fiecare frază foloseam câte un cuvânt stricat. Schimbarea mea a fost totală și s-a făcut începând de la nivelul minții și al inimii până la cel al trupului. Dumnezeu mi-a vindecat și trupul. Nu am cuvinte să-L mulțumesc Lui.

Înainte nu mă gândeam la inimi zdrobite, nu mă gândeam că fac pe altcineva să sufere, că îmi bat joc de viețile fetelor pe care le întâlneam și chiar de viața mea. Tot ce-a fost mai sfânt și bun, făcut de Dumnezeu și pus în om, eu am terfelit în mocirla păcatului. Mi-am bătut joc de lucrarea lui Dumnezeu care este trupul meu, sufletul meu și inima mea. Inima mi se împietrise, se făcuse ca o bucată de stâncă. Și nu puteam să mă opresc de la nimic.

Așa cum spune Apostolul Pavel: „Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi”; acum sunt un om nou, născut din Dumnezeu, un fiu al lui Dumnezeu. Mai greșesc și acum, dar îmi cer iertare și El mă iartă.

Reporter:

Cum au privit schimbarea vieții tale „șmecherii, fetele și golani” din anturajul tău de dinainte de a-L cunoaște pe Dumnezeu? Ce spun ei când îi întâlnești acum pe stradă, iar tu nu mai vorbești murdar și „buruienos”, nu mai mergi la același potop de desfrâu cu ei, ci viața ta este schimbată?

Nelu Șandor:

Unii au spus că am înnebunit. De fapt, la fel le spuneam și eu prietenilor mei care se împăcau cu Dumnezeu: „Cum poți face așa ceva? Nu știi ce pierzi!”. De fapt, ei nu știu ce pierd. Eu am ajuns la adevăr, și Biblia spune: „Adevărul vă va face liberi!”.

Eu sunt un om liber, așa că nu mai pot să fiu legat de păcat sau de lucrurile care atunci mă murdăreau. Am renunțat complet la chefuri, la discoteci, la lucruri stricate, care nu au nimic bun ci fac ca doar trupul să se simtă bine, dar sufletul omului este tulburat. Sufletul din noi, care tânjește după Dumnezeu, este umilit și zdrobit în acele locuri. Conștiința este adormită, încuiată și înecată în acel păcat și potop de desfrâu.

Îmi plac cuvintele Bibliei: „Suntem nebuni pentru Cristos! [...] Propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu”.

Îmi plac rugăciunile și cântările din Biserică, iar viața cu Dumnezeu mă împlinește din toate punctele de vedere. Sunt plin, plin de Dumnezeu.

Am devenit conștient de păcat și mi-am plâns înaintea lui Dumnezeu toată viața aceea de mizerie și toate păcatele. Apoi am plâns de bucurie pentru că simțeam iertarea. Acum nu mai simt acea greutate, nu mai sunt legat.

Aș dori să pot pune în inima fiecărui cititor o părticică din inima lui Dumnezeu. Să vadă durerea lui Dumnezeu pentru păcatul omenirii și dragostea Lui pentru noi, prin faptul că Și-a trimis Fiul în lume ca să moară pentru noi. Iar oamenii nu iau în seamă acest lucru.

Prietenii mei se amăgesc singuri cu viața aceasta trăită după pofta inimii și nu după voia lui Dumnezeu.

Isus te caută. Isus te cheamă. Isus vrea să îți fie frate, să fie Domnul și Stăpânul tău. Dar trebuie să-L primești în inima ta, pentru că drumul lumii acesteia, pe care alergi nebunește, nu este drumul adevărat, ci te duce la iad.

Reporter Ioan Ciobotă, Radio Vocea Evangheliei. Timișoara

BISERICA

Nimic nu este mai puternic decât Biserica. Nimic nu se ridică la valoarea Bisericii. Biserica este mai înaltă decât cerul, mai întinsă decât pământul, mai luminoasă decât cerul, mai luminoasă decât soarele. Câți nu au luptat cu ea și nu au reușit să o biruiască? Toți cei care au luptat împotriva ei au fost dați pierzaniei, dar Biserica a urcat la cer.

Sfântul Ioan Gură de Aur

AM VISAT CĂ-L IAU UN INTERVIU LUI DUMNEZEU

Am visat că-l iau un interviu lui Dumnezeu.
M-am uitat la munții semeți
și am văzut în ei lucrarea genială a mâinilor Sale.
Am privit frumusețea incredibilă a unui apus de soare
și m-am gândit cutremurat la persoana Sa.
Trebuia să-l pun o întrebare importantă...

M-am întors spre Dumnezeu,
dar n-am putut să-L privesc,
căci locuia într-o lumină de care nu te poți apropia.
Așa că am strigat:
„De ce există suferință și moarte?”

Mi-a răspuns din Cuvântul Lui:
„După cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume
și prin păcat a intrat moartea,
și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor,
căci toți au păcătuit.”

Apoi mi-a spus: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.”
L-am întrebat ce e păcatul și mi-a zis:
„Păcatul este fărădelege.”

Apoi a proclamat cu glas tunător poruncile Sale:
Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.
Să nu-ți faci chip cioplit.
Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău.
Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.
Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.
Să nu ucizi.

Și cuvântul Sfintei Scripturi:
„Nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu
vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli,
nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții...” 1 Corinteni 6:9.

Și iarăși:

„Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.” Apocalipsa 21:8

Brusc mi-am dat seama
că am încălcat poruncile lui Dumnezeu de multe ori
și că voi fi condamnat să merg în Iad în Ziua Judecării.
Deși Dumnezeu îmi văzuse fiecare păcat,
chiar și conștiința mea mă condamna.

Când L-am întrebat pe Dumnezeu ce ar trebui să fac,
mi-a zis: „Nu L-am trimis pe Fiul Meu ca să judece...”

Am înțeles atunci că Dumnezeu m-a iubit așa de mult,
încât a găsit o cale pentru a-mi acorda iertare:
Iisus a suferit și a murit în locul meu.
A luat asupra Lui pedeapsa care mi se cuvenea mie.

„Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu,
ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis
pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.”

Noi am încălcat Legea lui Dumnezeu (Cele zece porunci)
și Iisus a plătit toată „amenda” în locul nostru.

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că,
pe când eram noi încă păcătoși,
Hristos a murit pentru noi.”
Apoi a înviat din morți și a înfrânt moartea.

M-am trezit brusc din vis
și mi-am dat seama că trebuia să fac o alegere.
Puteam visa în continuare că Dumnezeu nu e supărat pe mine
din cauza păcatului
și ajungeam în Iad pentru veșnicie.

Sau:

Mă puteam căi de păcatele mele,
Îl puteam primi pe Iisus Hristos ca Domn și Mântuitor
și puteam primi darul vieții veșnice de la Dumnezeu.

Și pe tine te așteaptă aceeași alegere.

ÎNCEPE CU O RUGĂCIUNE

Dumnezeu te cunoaște, te iubește și vrea ca și tu să-L cunoști și să-L iubești. Te poți ruga astfel, de exemplu:

Doamne Isuse Hristoase,

Îmi pare rău pentru greșelile din viața mea. Te rog să mă ierți! Mă întorc acum de la tot ce știu că este greșit. Îți mulțumesc că ai murit pe cruce pentru mine ca să mă eliberezi de păcate. Te rog să vii în viața mea, să mă umpli cu Duhul Tău cel Sfânt și să rămâi cu mine pentru totdeauna.

Îți mulțumesc, Doamne Isuse! Amin!

Isus.net

Salvarea, mântuirea, fiecărui om este simplă și accesibilă tuturor; „este aproape de tine, în gura ta și în inima ta. Dacă mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, ești mântuit” (Romani 10:8, 9).

Credința vine în urma auzirii sau citirii Bibliei. Dacă cineva dorește să afle amănunte cu privire la Mântuirea prin credința în Isus Hristos, așteptăm întrebările dumneavoastră. Avem de asemenea Biblie în limba română, gratis, pentru cine dorește.
desteaptaro@gmail.com, Telefon 0423659724

Conductorul

Petru Dugulescu

Am urcat în trenul vieții plângând
Într-o zi de noiembrie cenușie;
Undeva pe malul Mureșului șerpuind,
Într-o gară mică, pustie.

Aveam și eu un bilet în buzunar,
Ce mi l-au pus părinții la plecare
Așa cum l-au primit și ei - în dar -
Și nu știam că-i scris pe el:
"PIERZARE"!

Pe cele doua șine: timp și spațiu,
Pornii, călătorind spre nicăieri -
Să sorb din cupa vieții cu nesațiu
Și parcă m-am urcat în tren, ca ieri.

Și legănat de roțile grăbite,
Lăsați în urmă atâtea stații dragi:
Grădina - cu cireșele 'negrite,
Pădurea, cu potecile cu fragi;

La fiecare vârstă cu-a ei toane,
Când mă înfierbântam mai mult la joc,
Eu auzeam un scurt: "Sus în vagoane"
Și trenul o lua din nou din loc...

Grăbit lăsați în ulița pustie,
O minge, ce din cârpe mi-am făcut,
O undiță din ac și gălălie,
Băț de alun și ață de cusut.

Lăuta cu arcușul din tuleu
Și sania din iernile cu nea,
Și trotineta prietenului meu
Pentru că eu nu o aveam pe-a mea.

Lăsați o grădiniță cu jucăriile ei,
Câteva școli cu colegii mei
Iar trenul pe șine zbura -
Spre unde? Spre ce? Nu conta.

După vreo douăzeci de stații prin ani,
Când frunzele cad din castani,
O voce-mi spuse domol:
"Biletul, pentru control!"

Era un conductor blând
Ca soarele dimineții,
O Carte în mână ținând:
"Mersul trenurilor vieții!"

M-a întrebat, parcă-l aud și-acum,
C-o voce ce vibra ca și vioara,
De unde vin? Și unde-i al meu drum?
Treceam cu trenul meu prin
Timișoara.

M-am deșteptat atunci ca dintr-un vis,
Căutând biletul meu prin buzunare
Dar am văzut că "IAD" pe el e scris!
Și-am plâns atunci cu lacrimi amare.

El mi-a promis că n-o să m-amendeze,
Că nu-i aceasta slujba ce-a primit -
Ci să trezească, să avertizeze,
Să dea bilete roșii, gratuit!

Dar că în urmă vine, nemilos,
Un controlor cu chipul fioros;
Pe șapcă are ca emblemă-un craniu,
Iar vocea lui sună tăios și straniu:

„Cei ce n-aveți bilete roșii, ci viza
grație
Veți coborî cu mine la prima stație!”

Eu îl priveam și-l ascultam năuc
Și pentru prima dată întrebarea:
De unde vin? Și unde-o să mă duc?
Se ridica vijelios ca marea.

El mi-a vorbit din nou cu duioșie
Și sub lumina razei de lanternă,
Primii biletul de culoare purpurie,
Chelmac, via Golgota, viața eternă!

Mi-a spus dacă biletul am schimbat,
Îndată ce în gară-o să sosim,
Să schimb și trenul c-un accelerat
Din Timișoara, spre Ierusalim!

Și-acel conductor blând a dispărut;
Și mi-l mai aminteam, doar după
nume;

Dar și eu tot conductor m-am făcut
Împărtășind aceeași misiune.

Și de-atunci pe diferite rute
Călătoresc mereu, neobosit,
Să-mpart bilete încă nevândute,
Bilete pentru ceruri, gratuit!

Pe călători cu trupul obosit,
Ce nu știu unde merg căci
dormitează,
Caut să-i trezesc strigând neconținut:
"Biletele, vă rog! Veșnicia urmează!
Veșnicia urmează!"

PREOT IOSIF TRIFA, din 600 ISTORIOARE RELIGIOASE

Cică un călugăr, răzbit odată de foame,
căuta cum ar putea să mănânce ceva, în
afară de timpul rânduit.

„Știu ce voi face – își zise el după o
vreme. Căuta-voi pe unde se ouă găinile
mănăstirii și voi lua câteva ouă!”
Zis și făcut. Dar, după ce aduse ouăle în
chilie, un alt necaz: cum era să fiarbă
aceste ouă?

„Știu ce voi face! – își zise călugărul,
judecând îndelung. Lua-voi o lumânare, o
voi aprinde și voi «frige» oul, învârtindu-l la
flacăra lumânării.”

Zis și făcut.

Dar, tocmai pe când „frigea” oul, dădu
buzna peste el starețul mănăstirii.

– Ce te-ai apucat să faci, fiule? Vai de
mine! Ai furat ouă și te-ai apucat să le
fierbi cu lumânarea!

– Iartă-mă, preacuvioase starețe! –
suspină călugărul. Diavolul m-a îndemnat
să fac așa ceva.

Dar, în clipa aceea, apăru diavolul,
răspunzând indignat:

– Nu-i adevărat, cuvioase starețe!... Eu nu
l-am îndemnat să facă acest lucru... Mie
nici prin gând nu mi-a trecut că ar putea
cineva fierbe ouă cu lumânarea... Nu
aruncați toate în cărca mea! Și diavolul se
făcu nevăzut.

Într-o carte veche am citit această
istorioară. Iar învățătura din ea e aceasta:
diavolul a lăsat în lume și în suflele
sămânța răului, dar, în iscodirea păcatului,
omul de multe ori e mai drac decât dracul.

Morala:

De multe ori dăm vina pe diavol pentru
faptele noastre păcătoase, dar în realitate
vina este a noastră pentru că ne gândim la
păcat și purtăm de grijă firii pământești

MAREA FINALA

Constantin Oprănescu

Total s-a petrecut în ziua când s-a jucat Marea Finală între *Blues* și *Kangaroos* pe Subiaco Oval, în West Perth.

În acea sâmbătă am asistat la o altă mare finală; nu era a mea, am avut doar harul să fiu pe aproape.

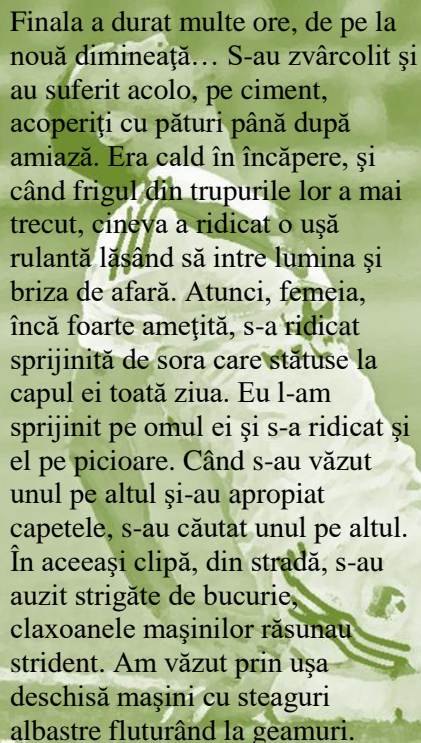
Atunci am condus o tânără familie la Naltraxone Clinic, în Subiaco, fiind ajutat de o soră de la Biserica Penticostală. Acești tineri au hotărât să renunțe la heroină și au auzit că este un doctor miraculos, care are un program special și că mai există o șansă. În acea sâmbătă a Marei Finale îi adusesem aici pe acești tineri; era a doua lor încercare, acum ori niciodată. Acum era marea lor finală, și... lupta a început.

Au fost întinși pe paturi. Li s-au injectat în sânge felurite substanțe – șapte seringi. Lupta a început cu adevărat. Am observat cum fețele începeau să li se schimbe. Treceau în lumea fanteziei, pe jumătate erau pe pământ, pe jumătate sub pământ ori poate în locurile cerești! Cine să poată știi? Cu greu i-am dus, apoi, într-o încăpere alăturată unde, întinși pe jos, erau alții în aceeași stare. Aveau nevoie de timp, câteva ore, ca medicamentele să-și facă efectul dorit și să curățească, să

detoxifice sângele infectat de heroină, ca apoi să le injecteze substanța miraculoasă, Naltraxone.

Erau toți asistați de voluntari, clinica nefiind finanțată de nimeni la aceea vreme, funcționa prin donații și prin bunăvoința unui creștin care era nădejdea acestor deznădăjduiți, Dr. George O’Nail. I-am întins pe acești tineri pe jos și i-am acoperit cu multe pături căci, datorită medicamentelor tremurau de frig. Erau multe pături în camera aceea. Sora care era cu mine s-a așezat pe genunchi, și-a plecat fruntea în rugăciune apoi a cuprins-o în brațe pe prietena noastră scuturată de frisoane.

Marea finală se desfășura sub ochii noștri. Am privit-o pe tână nefericită cum se zvârcolea pe cimentul rece. Tremura și gemea. Am mângâiat-o pe frunte și am auzit-o chemând, în șoaptă, în limbă românească: ‘mamă...’ A deschis ochii grei și cețoși și a văzut pe omul ei întins lângă ea, tremurând, chircit pe ciment. L-a atins cu mâna apoi a încercat să-l acopere mai bine cu o pătură. Nu avea putere dar, instinctive, a încercat să-l ajute pe partenerul suferințelor ei.

Finala a durat multe ore, de pe la nouă dimineață... S-au zvârcolit și au suferit acolo, pe ciment, acoperiți cu păaturi până după amiază. Era cald în încăpere, și când frigul din trupurile lor a mai trecut, cineva a ridicat o ușă rulantă lăsând să intre lumina și briza de afară. Atunci, femeia, încă foarte amețită, s-a ridicat sprijinită de sora care stătuse la capul ei toată ziua. Eu l-am sprijinit pe omul ei și s-a ridicat și el pe picioare. Când s-au văzut unul pe altul și-au apropiat capetele, s-au căutat unul pe altul. În aceeași clipă, din stradă, s-au auzit strigăte de bucurie, claxoanele mașinilor răsunau strident. Am văzut prin ușa deschisă mașini cu steaguri albastre fluturând la geamuri.

Câteva femei tinere, îmbrăcate sumar în albastru, strigau ceva nedeslușit. Mai mulți au trecut prin fața ușii noastre și au privit înăuntru, unde trupuri zăceau pe ciment.

Am înțeles că acești oameni veneau de la Marea Finală. Veneau bucuroși și zgomotoși crezându-se învingători. Aici, jos, era o altă mare finală. Oamenii se zvârcoleau, unii se târau pe coate

și genunchi, se luptau cu un adversar nevăzut, mult mai puternic decât ei; aici era o altă mare finală...

M-am uitat în urma tinerelor fericite, îmbrăcate în albastru, cu stegulețe albastre în mâini. Păreau învingătoare și de neînving. M-am uitat la prietenul meu și la prietena mea răătăciți în valea umbrei morții și i-am văzut învinși... Totuși, lupta care se dădea aici, în această groapă a deznădejdii, mi s-a părut mult mai prețioasă și am înțeles că o înfrângere aici poate fi socotită o victorie în fața lui Dumnezeu.

****

Aș dori să mai asist la încă o finală. O finală de vis... Aș dori să-i văd pe cei ce au contribuit la distrugerea acestor vieți față-n față cu opera lor. Aici, jos, împiedicându-se printre păturile aruncate peste tot; împreună, zvârcolindu-se pe cimentul rece și totuși fierbinte... încercând să se ajungă unii pe alții, să se atingă unii pe alții, să se susțină unii pe alții... să se ierte unii pe alții... să se iubească unii pe alții... Am aruncat prosopul... alb... ca un steag al păcii... Meciul s-a terminat.

„UN DAC A COBORÂT DE PE COLUMNĂ!”

Așa au titrat ziarele vremii din Roma, cu peste 100 de ani în urmă. Cel care a coborât de pe statuie era badea Cârțan un țaran român care a călătorit 45 de zile pe jos până la Roma pentru a vedea cu ochii lui Columna lui Traian. Cum era singur și a nimănui, cum se făcuse seară, s-a așezat pe trotuar și s-a culcat la picioarele Columnei. A doua zi dimineața, trecătorii, polițiștii, ziariștii, au avut o revelație: un țaran din Corjați, un dac la picioarele Columnei lui Traian. Presa din Roma a scris în ziua următoare: „Un dac a coborât de pe Columnă: cu plete, cu cămașă și cușmă, cu ițari și cu opinci”. I s-a publicat fotografia, i s-au luat interviuri. A rupt trei perechi de opinci ca să ajungă la Roma. „La București am fost de peste 170 de ori. Bucureștiul și Roma ar trebui să le vadă tot românul, că, dacă nu știe de moșu-său și de tată-său, zici de el că-i orfan”, mărturisea Badea Cârțan într-o revistă a vremii.

Unirea neamului românesc a fost cea mai mare dorință a lui Badea Cârțan. Nu a mai apucat anul Marii Uniri. S-a stins cu 7 ani mai devreme, în 1911, la 7 august, când încă Transilvania era sub ocupație austro-ungară. Așa că Badea Cârțan a mărturisit din timp că vrea să fie îngropat pe pământ liber românesc, să poată auzi vorbă românească. Pe mormântul lui din Sinaia stă scris „Aici doarme Badea Cârțan, visând la întregirea neamului său”...

În zilele noastre, în paginile de istorie Badea Cârțan mai prinde viață doar în manualele de clasa a IV-a. Muzeul „Badea Cârțan” de la Cârțișoara adună opincile, bâta, cămașa, fluierul și desagii în care a cărat sute de cărți românești toată viața cel care a avut o singură dorință: Unirea tuturor românilor.

Adriana Mischian

Sursa: Româniastorica.ro

„Dumnezeu Viu Este!”

Cu aceste vorbe începe cererea lui Badea Cârțan. A fost toată viața un luptător neobosit pentru drepturile românilor din Transilvania.

De-a lungul vieții, Badea Cârțan a distribuit cărți românești, aduse clandestin din România, la sate.

A răspândit prin satele din Transilvania peste 200.000 de volume aduse cu traista de peste munți. Era un bun cunoscător de carte, vorbea câteva limbi străine și a luptat alături de reprezentanții Școlii Ardelene pentru drepturile românilor transilvăneni.